

er en ny Udgave af Mistillidsvotumet til Ministeriet; og selv om jeg ikke finder det heldigt, hvad der er slet, saa finder jeg dog slet ikke Anledning til at udtale nogen saadan Misbilligelse eller noget nyt Mistillidsvotum til det nærværende Ministerium. Der er saa Meget her i Verden, som man ikke finder saa godt, som det skulde være, uden at man dog derfor finder Anledning til at sætte et stort Nummer i Scene eller stemme for en Dagsorden, end sige en Dagsorden, der udtaler en Mistillid til Regjeringen (Afbrydelse). Jeg tilstaar for Øvrigt, at det i det Hele er den Debat, vi her have ført, mere end selve Interpellationen, der har bragt mig til nærmere at udtale mig. Og naar jeg nu da nærmere skal udtale mig om det saa særdeles Uskelige, om Muligheden af at finde en saadan Løsning, at vi kunde slippe ud af det Pæs, i hvilket vi nu sidde fast, da skal jeg gjerne gjentage, hvad jeg har sagt før, at jeg efter mit personlige Ønske allerhelst faae, at Hans Majestæt Kongen kaldte Jørerne for det store og stærke Parti paa den anden Side til Roret. Dette er min rent personlige Opfattelse. Men de Herrer maa dog ikke tro, at det er nogen særdeles Velvillie mod dem, der bringer mig til at have denne Opfattelse, og jeg skal derfor tilføje, at jeg selvfølgelig mener, at de ikke have den fjerneste Berettigelse til at blive kaldede til Hans Majestæt Kongen; men jeg tror, at det kunde være ret hensigtsmæssigt (Afbrydelse); ja, jeg ser virkelig ikke, at de have nogen Berettigelse dertil. De Herrer have ment, at de have havt Grund til at sige, at jeg, da jeg staar paa den Side, hvor jeg staar, og stemmer sammen med denne Side, skulde være en Modstander af Parlamentarismen; jeg har før fralagt mig den Beskyldning at blive kaldt en Modstander af Parlamentarismen; men fordi jeg er en Tilhænger af det parlamentariske System, er det dog langt fra mig at mene — og ogsaa det har jeg mange Gange havt Leilighed til at udtale — at der er den mindste Sandhed i de parlamentariske Grundsatninger, som man finder hos de Herrer paa den anden Side, end sige i den parlamentariske Praxis, som de anse det for rigtigt at anvende. Naar jeg siger, at de ikke have nogen Berettigelse til at blive kaldte til Hans Majestæt Kongen, er det, fordi de opfatte Parlamentarismen saaledes — hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgreds (Berg) atter i Dag har udtalt — at de kun bryde sig om det ene Things Rettigheder. Atter i Dag har det ærede Medlem omtalt det danske Folks Willie i saadanne Udtryk, at han derved ikke alene udelukker os andre 49 eller 48, eller hvor mange vi nu ere i Folkethinget som Organer for det danske Folks Willie; men fremfor Alt udelukker han det andet Thing og de Interessier, som det andet Thing serlig er kaldet til at gjøre gjældende. Det er jo ganske vist en Anskuelse, der ikke

altid er bleven høvedet fra de ærede Medlemmers Side, og hvis de Herrer vedkjende sig og fastholde den Anskuelse om det parlamentariske System, der er kommen til Orde gjennem den Aron, eller det ærede Medlem, der tidligere i den nu forløbne taase Tid her i Salen har været deres Ordfører, er det ganske vist, at jeg for mit Vedkommende med stor Glæde og meget let kunde slutte mig til den. Naar jeg for mit Vedkommende kunde ønske, at de Herrer skulde komme til Roret, er det, fordi jeg tror, at dette store, faste Parti er af den Besskaffenhed, at det derved sikkest og bedst vilde tilintetgjøre sig selv. Naar jeg imidlertid kaster Blikket omkring mig og undersøger, om der ikke skulde være nogen anden Udvei aaben af en bedre og varigere Besskaffenhed end den, saaledes at lade dette ærede Parti komme til Roret, og naar jeg nærmere undersøger de Betingelser, der maatte være til Stede for at tilveiebringe en Overenskomst, saa ser jeg ikke rettere, end at den første Betingelse da maatte være den, at dette ene store Parti maatte tilintetgjøres som Parti, eller i alt Fald som Parti i dets nuværende Skikkelse. Jeg er ikke i Stand til at se Andet, og jeg behøver for at vise dette blot at erindre om, hvad der forøvrigt maa være i levende Erindring hos os Alle, idet det jo netop kom saa stærkt frem, da vi bleve sendte hjem sidst — en saadan Hjemsendelse er jo noget, man ikke glemmer saa let — da vi fik denne Udenthings-Beslutning fra det ærede Parti; jeg nævner det blot som et Exempel, men jeg kan tillige nævne vort hele øvrige Arbejde, thi det er jo karakteristisk, at det, vi faae vedtaget her, er Noget, der er slaet fast forud, Noget, hvorom der er taget Bestemmelse udenthings. Naar jeg skulde betegne det ærede Partis Praxis, der ikke alene er til Hindrer, men estar miu Mening næsten umuliggjør ethvert konstitutionelt Arbejde her i Salen, naar jeg herpaa skulde nævne et enkelt Exempel, vil jeg fremfor Alt nævne dets Udfærd ved denne Leilighed. Jeg ser ikke Andet — jeg har maasse før havt Leilighed til at sige det — end at man ved at fatte Udenthingsbeslutninger aldeles tilintetgjør ethvert Arbejde her i Forsamlingen. Jeg kunde næsten være fristet til at sammenligne en saadan Udfærd med en Komedie, med en Færce med forskjellige Scener; jeg vil ikke gjerne bruge saadanne Sammenligninger; men Fristelsen til at bruge dem, ligger dog nær, naar man ser, hvorledes det Hele gaar til, efterat enhver Beslutning saaledes er slaet fast iforveien. Jeg burde maasse yderligere dvæle ved det ærede Medlems tidligere bejendte Tilbøielighed til at arbejde sammen baade med den anden Side af Thinget, og fremfor Alt med det andet Thing og Regjeringen, for yderligere at vise, hvad jeg allerede har nævnt i Dag, hvorledes det ikke er dem saa meget om Sagerne, som om Magten